

така стана. Намъриха
рибаря. И рибата голъ-
ма цена хвана. Дори
и бай Мулешко като
помощникъ-продавачъ
остана. Възпретна той
ржкави, па завика:

— Тука, тука! Пръ-
сна, едра! Безъ заба-
ва ръже, дава! Който
купи, ще повтори!

Леля Дана дебела-
на съ чича Лича вече
тича и отдалече го-
вори:

— Де бре, чичо,
какво чудо! Рибка ка-
то насъ дебела! Ще
си купимъ, ще похап-
немъ, та каквото ще
да става!

— Ръже, дава, ръ-
же, дава!

Чичо Личо се про-
викна:

— Хайде-де! Съчи,
рибарьо! Ей оттука!
Тъй на sluка! При-
мъри я. Колко дойде,
честно плаща!

Леля Дана дебела-
на се поклаща и до-
бавя:

— Ехъ, каква яхния

Боже, отъ тазъ риба
ще направя!

Бай Мулешко дигна
ножа. Ала така се
увлече, че забрави Ма-
гарини. Съ мжжка си-
ла той замахна. Рибеш-
кия гръбъ разсече
и засъгна Магарини...

Вмигъ той ревна,
рипна, охна, като гра-
ната изкочи, литна го-
ре, падна доле, върху
пода се стовари. Той
отхвърхкна, куповачи-
тѣ издигна. Тѣ летятъ,
отъ страхъ примиратъ.

— Майчице, какво
магаре!

Но когато се съв-
зематъ, тѣ разбиратъ,
че ги влачи хала съща
и съсъсила всемогъща,
реве та земята търси:

— Бай Мулешко, бай
Мулешко! Жешко, те-
шко, жешко, тешко!
Никакъ не бѣше човѣ-
шко, дето гърба ми по-

сече! И така ме
натовари! Ала
нѣма що да сто-
ря! Нали пусто
съмъ магаре